

Ayşegül

bahçedeki dostlar

MARLIER

BAHÇEDEKİ DOSTLAR

— Hay allah! Gözleri kara halkalarla çevrili, uzun bıyıklı, kuyruklarının ucunda bir tutam kıl bulunan bu küçük seytanlar. Tarla Faresi'dir, dedi Can. Ama güz geldi mi, tarlaları bırakır, evlere yerleşirler. Geceleri kilerimizdeki en güzel elmaları kemiren, bazılarıyle top oynayan bu yaratıklardır. Fırsatını bulurlarsa reçel kavanozlarını da temizlerler hani.

— Madem öyle, neye şimdiyedek hiç görmedik onları?

— Çünkü çok kurnazdırlar, kendilerini gizlemesini çok iyi becerirler. Ama simdilerde bahçede açtıkları deliklerin içindedirler. Babam gibi biz de bahçeyi bellersek, pek çoğuyla karşılaşırız. İstersen bir deneyelim!

— Deneyelim tabii.. Bahçeyi bellemek, çapalamak, sulamak çok hoşuma gidiyor.

Az sonra büyük bir coşkuyla işe koyulmuşlardı.

— Şuna bak! diye neşeyle bağırdı Can. toprağı kazdığımızı görünce hemen yanımıza geldi bizim sakakuşu.

— Ona niye «bizim sakakuşu!» diyorsun?

— Bahçemizde ondan başka sakakuşu yok ta ondan.. Çapkını görüyor musun, tereyağdan kıl çeker gibi çıkarıyor solucanları topraktan. Bu konuda başka hiçbir kuş yarışamaz onunla. Ufaklarını çiğnemeden yutar, kocamanlarınıysa silkeleyerek, yere çarparak parçalar, öyle yer.

— Solucanların kemiği yok, yumuşacık. Toprağa nasıl giriyorlar peki?

— Onlar toprağın içinde oluşuyorlar, akıllım.

— Öf be!. Solucan da yenir mi? Canlı yuttukları, kursağında kıvrılıp oynaşıyorlardır. Üstelik soğuk, kaygan bir yaratık. Ööö!

— Yoo, hiç te kaygan değil.. Başından gerisine doğru parmağını gezdirsen, kuyruğuna yakın yerde çift sıra kıllar bulunduğunu anlarsın..

— Solucanın başı, kuyruğu belli mi? Gözleri bile yok. Acaba kör müdür solucanlar?

— Eh, gözleri yoksa da, kör sayılmazlar. Işığı derisiyle hissederler. Solucanların bize çck yararı dokunur. Çamur yeyip sürünerek toprakta delikler açarlar, böylece bahçemizin toprağını havalandırırlar.

— Şuraya bak Can! Kocaman bir kırkayak..

— Biliyor musun, o tüylü canavar, solucanların can düşmanıdır.

— Sahi mi? Ama düzinelerle ayağı olan bu yaratığın, hiç ayağı olmayan solucanlara saldırması yiğitlik değil, utanç verici bir şey.. Şunu ezeyim de görsün gününü..

— Dur. dokunma ona Ayşegül! Senin gibi kocaman bir kızın, o küçücük tırtılı öldürmesi de utanç verici olmaz mı? Doğanın yargıçlarımıyız biz? Gel. sebze bahçemizin sınırını çevirmek için taş toplamağa gidelim. Gücünü böyle yararlı bir işe harca!

— Olur, dedi Ayşegül bozulmuş bir sesle. Elarabasını alıp geleyim bari. İşi daha çabuk bitiririz onunla.

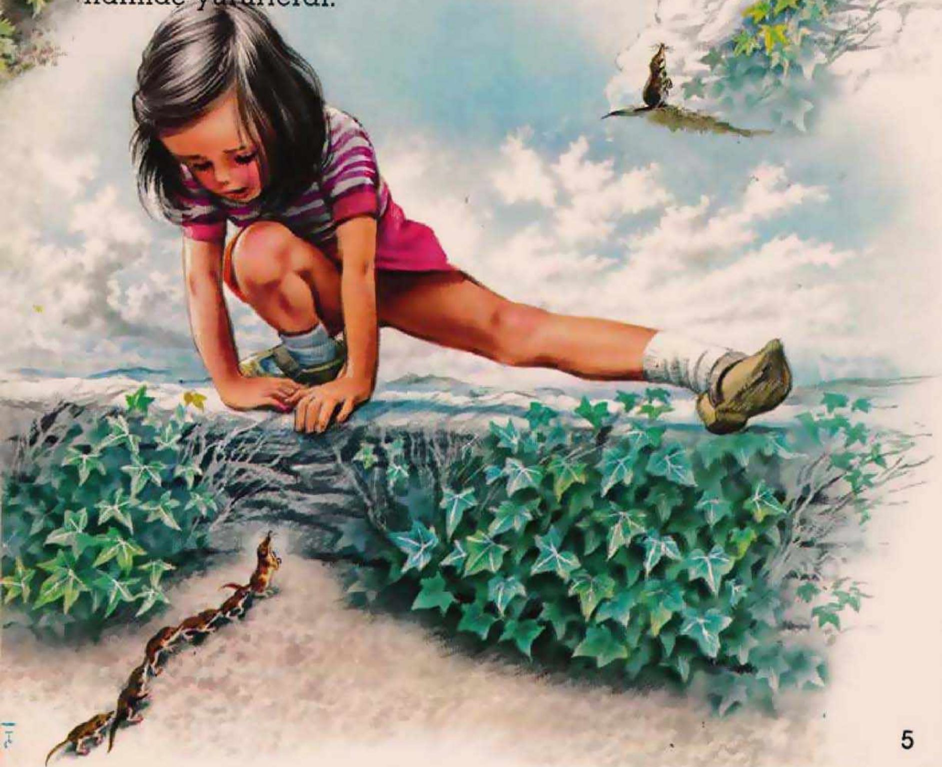
Koşarak uzaklaştı.

Ama Ayşegül bir türlü gelmiyordu.

— N'oldu bu kıza, diye merakla söylendi Can, gidip bir bakayım hele..

Ayşegül duvarın üzerine çıkmıstı, bir şeyleri dikkatle inceliyordu. Ayakları dibinde kolye gibi sıralanmıs çöp bacaklı, minicik yaratıklar vardı. En baştaki, sivri burnunu uzatmış, dişlerini gösteriyordu. Can onu hemen tanıdı. Bu anaç sivri sıçan'dı. Doymak bilmeyen, durmadan yiyen obur bir yaratıktı. Yavruları da kuyruk gibi peşinden ayrılmazlardı. Tek sıra halinde yürürlerdi.

— Şu kertenkeleler, nedense, günesin ısıttığı taşlar üzerinde koşuşmaktan hoşlanıyorlar. Çok mu üşüyorlar acaba?

— Elbette, dedi Can, onlar soğukkanlı hayvanlardır. Kan dolaşımları bizimkinden farklıdır. Sıcaktan hoşlanırlar.. Dillerini de çok beceriyle kullanırlar. Onunla uçan sineği, kelebeği yakalayıp yutarlar.

— Şunun kuyruğundan tutup bakayım, soğuk mu derisi.

— Aman sakın Ayşegül, tutarsan kuyruğu elinde kalır. Kaçıp kurtulmak için kuyruğunu gözden çıkarır kertenkele kısmı.

— Taşlar arasında, dirsekleri dışarı açılmış, yalpalayarak yürüyen şu kurbağayı sen de çirkin bulmuyor musun Can?

— Sivilceli derisi, kulaklarına dek yarılmış kocaman ağzıyla görünüşü çirkin olabilir, ama geceleri fülüt çalarak güzel şarkılar söylediğini düşünürsen, onun çirkinliğini hoşgörürsün herhalde Ayşegül.

Can ile Ayşegül, başardıkları işten memnun, çimenlere oturdular. Bahçelerinin sınırını çevirmişler, toprağı bellemişler, tohum ekmişler ve sulamışlardı. Eh, bundan sonrası doğa ananın işiydi.

— Amanın, karıncalar, diye bağırdı Ayşegül. Acaba tohumları taşırlar mıydı?

— Yok, dedi Can, bunlar gül bitlerini bakıp büyüten isçi karıncalar.

Aysegül, can acısıyla bacağını kaşıdı:

— Ama insanı sokup can yaktıklarına bakarsan bunlar asker karıncalar, olmalı.

İki kardeş düşlerinde büyülü bahçeler gördüler. Orda çiçekler gözle görülecek biçimde boy atıyor, insan gibi konuşuyorlardı.
Kendi bahçelerinde de tohumlar çimleniyordu.

İlkin tereotları yıldızlı burunlarını topraktan çıkarıyorlar, arkasından Nisan maydanozları filizleniyorlardı.

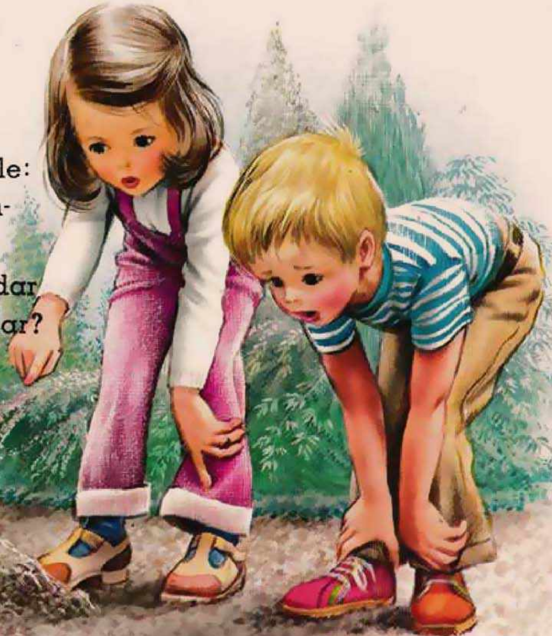
— Bu hoş koku nerden geliyor? Vay, Mayıs çiçekleri de fışkırmışlar, baksana!.

Sabahleyin gün doğar doğmaz iki kardeş bahçeye koştular.

Ayşegül düş kırıklığıyle:

— Hani ya, hiçbiri çimlenmemiş! diye yakındı.

— Dur bakalım! Bu kadar çabuk çimlenir mi tohumlar? Birkaç gün sabredeceğiz.

MARLIER

Can sabırsızlıkla: — Nerde kaldı gene bu kız? diye söylendi. Oysa Aysegül, hamarat bir ev hanımı gibi, ağ örmekte olan bir örümceğe dalmıştı. Hayvan bir köşeden öbürüne yaldızlı tellerini uzatıyordu. Aysegül, bu dantela gibi zarif ağın, sinekleri avlamak için kurulmuş bir tuzak olduğunu biliyordu. Ama öyle güzeldi ki ağ, sineklere acısa da, onu bozmağa kıyamıyordu.

Can: – Nerde kaldın? Hadi çabuk getir şu bel'i, diye Ayşegül'e seslendi. Kardeşinin sabırsız sesini duyan Ayşegül koşup geldi.

— Çok şükür, dönebildin! Hadi ver şu beli! Bahçemizi alt-üst eden şu köstebeğe biraz temiz hava aldıralım!

Can'ın nemli tümseğe beli sürmesiyle, kadife mantolu bayan köstebek dışarda buldu kendini, şaşkın şaşkın bakındı miyop gözleriyle. Ama birşey seçemiyordu. Yer altında yaşadığından iyi gören gözlere gereksinimi yoktu ki..

Bir sabah bahçeye indiklerinde Ayşegül'le Can çok üzüldüler. Bir çiçek biti sürüsü kaplamıştı bahçelerini. N'apacaklardı şimdi, bunlarla nasıl baş edeceklerdi? Ama üzüntüleri boşunaydı. O sırada kırmızı kanatlarında yuvarlak kara benekler bulunan iki uçuç böceği kondu ellerine. Arkasından başkaları da geldiler.

— Tamam, kurtulduk! diye bağırdı Can. Tarım dergisinde okuduğu bir yazıyı hatırlamıştı. Bunlar çiçeklerin koruyucu melekleriydi. Çiçek bitlerini yiyerek temizlerlerdi bahçeleri.

Sabahtan beri yağmur yağmıştı. Hava açınca Ayşegül:

— Yaşasın! Artık bahçe sulamaya paydos! diye bağırdı.

Can, bu yağmur bitkilerimizin yeşerip boy atmasını çabuklaştıracak. Sevinen biri de, körpe yapraklarla geçinen salyangozdu. Salyalar kusup üzerinden kayarak nemli toprak üzerinde dolaşmağa çıkmıştı. İzleri gün ışığında ebemkuşağı renkleriyle parlıyordu.

— Hadi bakalım küçük salyangoz, bizden korkma! Boynuzlarını çıkar da çevrene rahatça bakın! Bahçemiz ne kadar güzel, değil mi?

Doğru söylüyordu Can. Salyangozun gözleri, boynuzlarının ucundaydı.

Gündüzler geceleri, geceler gündüzleri kovaladı. Bahçe artık biçimini almağa başlamıştı. Marullar, havuçlar bezelyeler, lâhanalar sere serpe büyüyorlardı. Ayşegül'le Can'ın dostları da bitkileri gözediyorlardı. Köstebekler, bitki köklerini budayan danaburnularını, durup dinlenmeden topluyorlardı. Solucanlar toprağı havalandırıyorlar, uçuç böcekleri çiçek bitlerini temizliyorlar, sakakuşu da tırtılları çekirgeleri ayıklıyordu.

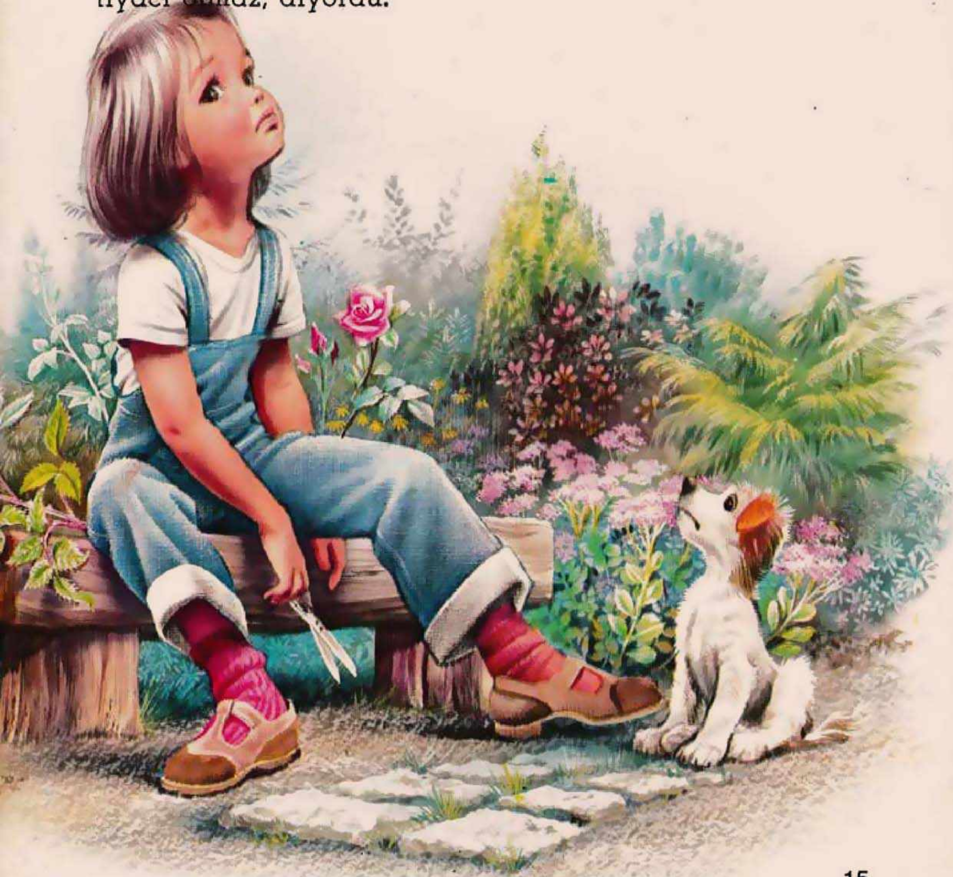

Akşamlarıysa karakurbağası, kirpi bahçede nöbete giriyorlardı. İki kardeş bahçede böyle yararlı dostları olduğu için mutluydular. Ellerinden geldiğince onları koruyorlar, onlardan sevgilerini de esirgemiyorlardı. Bu konuda Ayşegül oldukça ileri gidiyordu:

Çiçek tozundan yoksun kalırlar korkusuyla, bahçesinden vazolara çiçek toplanmasına karsı çıkıyordu:

— İstiyorsanız gül keseyim. Arılarımın güllere pek ihtiyacı olmaz, diyordu.

Ayşegül'ün bahçeden çiçek koparılmasını istememesi boşuna değildi. Özellikle sıcak geçen gündüzlerden sonra, bahçenin çicekleri öyle hoş kokuyorlardı ki, iki kardeş bahçede dolaşmağa bayılıyorlardı. Konuşmadan, ayaklarının ucunda yaylanarak, taa orman kıyısına dek gidip geliyorlardı. Ayşegül duygu lu bir sesle:

— Ne tatlı, ne unutulmaz bir gece, değil mi Can? diye fısıldadı. Can karşılık vermedi. Ama o da, yüreği ılık ılık çarptıran böyle bir gecenin ömür boyu unutulmayacağını, her hatırlanışında yüreğe mutlu bir sıcaklığın dolacağını çok iyi seziyordu.

Ayşegül

ŞABAH'IN
ÇOCUKLARA ARMAĞANIDIR

MİLLİ EĞİTİM BAKANLIĞI'NIN 9.7.82 TARİH 5906 SAYILI TEBLİĞİ İLE İLKOKULLARA TAVSİYE EDİLMİŞTİR